

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ÚNICH CAMI.

INTERPRETAR las lleys al istil conserva-
dor, governar de la mateixa manera
que 'ls conservadors governavan, ten-
nir la barra de dir que 'l sufragi uni-
versal es lo triumpfo de la ignorancia,
faltar descaradament á las promesas
més formals y més serias fetas desde

l' oposició, donar empleos als que donan vots, fer las
tonterias més garrafals y batejarlas després ab lo nom
de principi de autoritat, demanant respecte y obe-
diencia; perseguir á la premsa, atropellar la
ley, etc., etc., etc., que may més acabaríam si ha-
guéssim de fer tot l' inventari de las miserias fusio-
nistas... ¿per ventura 'ls faltava alguna cosa més per
semblarse ab tots los péls y senyals á la gent conserva-
dora?

Sí, ja que per més que fessin y per més que digues-
sin hi havia alguna cosa que 'ls diferenciava.

La copia era molt semblant; pero no era enterament
exacta.

Hi faltava un perfil, una sombra, un no sé qué, que
se sentia y no podia esplicarse, y aixó 'ls tenia negui-
tosos.

—Los conservadors varen tenir la qüestió del gas,
deya un fusionista. ¿Y nosaltres?

En Camacho vá encarregar-se de respondre, exclamant:

—No s' apurin fills meus: ells van tenir la qüestió
del gas: donchs nosaltres tindrem la qüestió dels em-
barchs, y si aixís no arribem á semblarnos á la gent
conservadora, será porque aquesta semblansa es im-
possible.

Y vegin lo que son las cosas: tampoch s' hi semblan.
Los fusionistas han resultat pitjors: are ja tenen
una cèrtatirada ab en Narvaez y en Gonzalez Brabo.

Y si volen més informes, á la Plassa Real.

* * *
«El ser civil
es un placer:
trabando embargos
se pasa el temps».

Mentres tant las carreteras quedan abandonadas, y
'ls robos van l' un darrera del altre.

De manera que si 'ls lladres son agrahits, han de
declararse fusionistas, al veure que se 'ls deixa libre
'l terreno.

Los senyors del *Círcul constitucional* establert á la
mateixa Plassa Real, sobre ca 'n Justin, se donan cada
dia 'l gustarro de veure com s' interceptan carrers,
com hi ha corredissas, alguna empenta, algun vidre
trencat, y un verdader moviment estratègich, per
acompanyar al comissionat executor, que á la qüenta

está tant perturbat, qu' ell tot sol no sabria trobar lo
cami de l' Administració *mal-gastadora*.

Y dich mal-gastadora y no *económica*, porque gas-
tarse una pila de duros que costa cada dia l' aparato
militar, al únich objecte d' endurse 'n mobles y géne-
res per valor de unas quantas pessetas, la veritat, es
llansar los diners miserablement.

* * *

Pero 'l quadro es hermós á tot serho.

En ell hi resplandeix tota la tonteria progressista
forrada llauna de moderada.

En altres temps la milicia s' hauria posat sobre las
armas, y hauria cantat alló de

«Moriré con la espada en la mano
defendiendo la contribución.

Are 's valen dels guardia-civils. Ja no tenen mili-
cianos, ni materia per ferne, ni per res los necessitan.

Los civils abaix de la plassa, ben distribuïts, ab
los punts ben presos y la consigna ben dada.—Si algú
crida, no 'us paréu en averiguar qui siga: cop de sa-
bre al cap del populatxo, y qui gemega ja ha rebut.
Nosaltres mentres tant pararem la taula y dinarem
tranqui ament. De tant en tant ja sortirem al balco
per animarvos ab la mirada.

Y ho fan aixís: hi ha guardia-civil que no ha tingut
temps d' esmorsar y á las sis de la tarde encare está
dejú; pero 'ls constitucionals del *Círcul*, en materia de
piscolavis, no s' han quedat gens endarrera.

Y mentres los civils los guardan las espatllas, los
comissionats executors entran per las casas á aixecar
qüotas.

* * *

Lo comissionat executor arriba sempre ab los papers
mullats.

No té cédula, ni 'l nomenament extés en regla, ni
porta cap paper que l' autorisi per allanar lo domicili
del próxim.

Pero té una gran qualitat que val més que tota
aquesta requincalla: es fusionista.

¿Qué importa la cédula, sent fusionista?

L' altre dia un menestral tot fent l' orni, vá acos-
tarse á un guardia-civil, dihentli:

—Escolti si es servit, ¿si no tingués cédula qué 'm
faria?

—L' agafaria per indocumentat.

—Donchs, miri, arribi 's al *Bazar del Aguila*, hi
trobará un senyor que traba embarchs y no té docu-
ments, agafi 'l.

Lo guardia-civil vá tornarse roig y sense saber qué
respondre.

* * *

Lo nomenament lo duhen extés en paper blanch, y
res de sellos, porque 'l paper sellat ells lo venen y ja
es sabut que 'l sabater es lo qui vá més mal calsat.

L' auto de l' arcalde porta la fetxa atrassada y está
extés autorisant á una persona distinta de la que 's pre-
senta á trabar l' embarch; pero ells per xo tiran avant,
que per algo son fusionistas.

Si un advocat reclamant per l' industrial á qui s' exe-
cuta entra á la casa, ells á la porta l' agafan y se 'l
enduen prés, sense rahó ni motiu, que per un bon
fusionista no hi ha rahó que valga.

Prossegueixen las operacions y no donan un sol pas
que no faltin á la ley, porque ab la ley obran lo mateix
que ab los sellos: ells la fan, porque 'ls demás la con-
sumin; ells no la necessitan, porque son fusionistas.

S' extenen protestas y ells passen per damunt de
totas ellas, y quan se veuen tancats tots los camins,
tiran pel dret, y fins si convé arrebatan de las mans
dels pèrits dels industrials, documents que son d'
aquestos; los arrebatan contra la voluntat dels seus
duenyos.

A l' hora del embarch retxassan los objectes que
responen del valor de la contribució, si 'ls dona la ga-
na de retxassarlos, y un d' ells, fins ha tingut lo va-
lor de dir:

—¿Hont es la caixa? ¿hont es l' escriptori? ¿Vull
quartos!

¿Pobrets! están nerviosos, los hi tremolan las mans,
y no poden agafar la ley sense destrossarla.

* * *

Are diu que buscan três péus al gat, á fi de veure si
poden proclamar l' estat de siti y anar á trobar als
contribuyents, fentlos un' altra cantarella.—O pagan,
ó á Fernando Pío.

Pero estém segurs que 'l poble de Barcelona no 'ls
donará gust, ja que á sensatés, á cordura y á sanch
freda no 'l guanyará ningú.

La qüestió dels embarchs está decidida. La ley ofe-
reix defensas suficientes, y aquestas defensas son com
los *burladeros* de la plassa de toros: ¿qué 'n tréu lo
toro de saltar la barrera, si no pot entrar al burladero
ahont se refugia 'l contribuyent?

Los fusionistas fan com aquells desgraciats que s'
ensorran en una fanguera: com més se bellugan, més
s' enfonsan: ab la ley á la má no poden fer res: fal-
sejant la ley, menos.

—Y donchs ¿quin cami 'ls queda?

Un de molt senzill, agafar los trastets y anarse 'n á
casa seva, ó encare millor: are que hi ha frares—per
alguna cosa 'ls haurán deixat—entran en un convent,
y pregan á Dén nit y dia, que may més ningú 's re-
cordi d' ells, y que Espanya pugui dir:

—Eran *fusionistas* y 's van fondre.

P. K.

LAS VACACIONES PARLAMENTARIAS.

(Declaracions y pensaments de un ministre.)

I.

AL CONGRÉS.

SENYORS: Després de varios mesos de
treballar incansablement, ha arribat
'l instant de suspandre las tareas par-
lamentarias.

La calor apreta com un condemnat,
y no es cosa de que, per un excés de
zel, los pares de la patria morin aqui
rostits lentament.

Es veritat, y no puch menos de confessarho molt.

alt, que durant aquests llargs mesos de treball no hem fet absolutament res; però posémnos las mans al pit, ó perque siga més decent posémnos las mans a la hermillà, y vejém si era possible fer altra cosa en la situació especialíssima en que 'ns havém trobat.

Ja saben vostés que quan un muda de casa, en los primers dias d' ocupar lo nou domicili, per més que trasqui y corri, es impossible que pugui dedicarse á altra cosa que al arreglo dels trastos y demés objectes, á examinar las condiciones dels quartos y salas y á calcular abont posará las caleixeras y ahont enquirirá 'ls armaris.

Aixó mateix nos ha passat á nosaltres, los pobres ministres de la fusió Prou feyna hem tingut en arreglar lo presupuesto y veure com estava 'l rebost, per anar á perdre 'l temps acometent empreses de més bulto.

Ara tot just podem dir que havem pres possessió de pis: los trastos y 'ls amichs están ja colocats, y per fi ha arribat lo moment de treballar de véras.

Aquests vacances, donchs, venen de perilla per descansar una mica y donar lloch al govern á preparar-se per la próxima legislatura.

Flavors serà cosa de veure la nostra activitat y tot lo que que pot fer un partit quan te al seu devant homes de empresa, que pensan molt ab la patria y ab los sagrats interessos que 'ls están confiats.

Lo govern ab la deguda calma, ab tanta calma com pugui, lo que convingui fer, y al reanudarà 'ls treballs del Congrés, lo pais recullirà 'ls fruits de las vacaciones parlamentarias.

II.

EN LO SALÓ DE CONFERENCIAS.

Ja ho veuen senyors: ja hem acabat per ara: aixó han sigut los preliminars de la gran obra de la regeneració d' Espanya.

Vostés vájine 'n tranquilament als seus districtes, que aquí 'ns quedém nosaltres confeccionant un plan general de reformas que canviarà completament l' estat de la nació.

Diguin als electors que no s' espantin, que aixó va molt bé, que lo de Egipte no será res, que hi ha més dias que llangonissas y que mentres la fusió 's mantingui al poder, la Espanya, y en representació d' ella 'l ministeri, menjará ab tota regularitat.

No son romanos. La campanya administrativa que ara aném á comensar será fructifera, si Deu vol y Maria Santísima, y quan tornin ja 'm sembla que 'ls sento felicitarlos, assombrats del ardor y constancia ab que haurém treballat.

Vaja, aquí hi fa molta calor: tóquina y hasta la tornada.

III.

A LA SÈVA DONA.

Mira, menuda, comensa á arreglar los trastos: ja havém tancat lo Congrés y vull aprofitar lo temps. Tú y las noyas podréu marchar demá cap á Biarritz: jo me n' aniré dimecres á cassar pardals á l' hisenda, y á veure aquells masovers com ho fan anar tot alló.

Probablement hi passaré una quinzenada; pero si hi ha figas com l' any passat, potser m' hi estaré més. Després me deixaré caure á Santander, perque 'l cunyat m' ha dit que vol que m' estigui un parell de setmanas en la seva companyia, y com qu' es un xicot de broma que sab arreglar molt bé las cosas, no vull perdre la ocasió de divertir-me en gran sense ofendre á Deu ni als homes.

Vosaltres n' s' moguéu de Biarritz fins que jo vingui, pues segurament de Santander aniré á Caunterets, y de retorn passaré á buscarvos.

Sobre tot divertiuvos forsa y no feu com l' any passat, que per un tres y no res vos varen disputar ab las cusinas, convertintvos en unas monjas y estant un mes seguit sense sortir del quarto.

Ara me 'n vaig á descansar; si ve algú digali que torni demá á la tarde: aixis cuan vingui jo ja seré fora y 'm safaré de mal-de-caps.

Adeu, ratolinet.

IV.

TOT SOL AL SEU DESPAIG.

¡Gracias á Deu que havém entrat de vacaciones! Ara podré passar un parell de mesos sense fer res.

¡Quina vida! ¡Quina vida... si durava! ¡Aaaaaa!... FANTASTICH.

Los inglesos han bombardejat á Alexandria.

Un antich redactor de la Bomba deya:

—Vaja ¡qué tanta caramada! Jo faria lo mateix ab la Plassa real. Ja veurian flavors si pagarian.

—Perfectament; pero la primera bomba ha de ser pèls amichs.

—¿Cóm s' enten?

—Si, la primera bomba, pèl Cassino constitucional.

Com que aquests dias ab las corredissas varen trencarse vidres, y al últim los vidres trencats qui ha de pagarlos es la prempsa, are resulta que han sigut denunciats dos periódichs: *El Diluvio* y *La Correspondencia ibérica*.

Una denuncia al istil conservador, formulada davant del tribunal de imprenta, com en temps de 'n Cánovas.

Y 'ls fusionistas son aquells que cridavan contra la ley conservadora de imprenta.

—Per aixó mateix, me deya un fusionista poca vergonya: com que may hém pogut tragarla, are la fem servir.

* *

Pero hi ha una diferencia.

Los conservadors aplicavan la ley y en paus.

Los fusionistas la interpretan á la seva manera, y demanan la prévia censura de las láminas y caricaturas. las quals basta qu' ells vulguin, no 's publican.

—¿Pero ab quin dret, ab quina rahó, ab quin motiu me priva aquesta lámina?

—Nosaltres som méns *ilustrats* que 'ls conservadors, y no estém per *ilustracions*.

Un dels objectes entregats pèl Sr. Patau y que l' executor no vá voler admetre, era una gran xeringa.

Jo crech que 'ls fusionistas no la ván voler, perque no la necessitan.

¡Sense xeringa, bé prou que 'ns xeringan viva Cristo!

Primer dia d' embarch: la Plassa real plena de civils badallant, cayent morts de gana.

Los balcones del Circul constitucional plens de correigionaris grassos, llustrosos, emboturnats.

¡Quin contrast!

Y als constitucionals no se 'ls vá acudir sisquiera, baixar á la plassa y dir als pobres guardias:

—Muchachos, teniu, escuréu la cassola del *arrós*.

Escoltéu als constitucionals:

—¡Ah si tinguésem per gobernador al Aldecoa, no succhiria tot aixó!

Es á dir, s' han tornat tant conservadors, que fins anyoran al célebre Aldecoa.

Aixó ray, are está desempleat. ¡Qui sab! Potser si l' hi pagavan bé, 'ls serviria.

La llibertat fusionista está retratada ab la detenció del advocat Sr. Riba y Lledó, que al dirigir-se á cumplir un acte de la seva carrera, fou prés y conduhit al govern civil, y desde allí á la presó.

A las vintiquatre horas no s' havia dictat encare l' auto que per poder detenir á una persona, prevé la ley.

Tal vegada 'ls fusionistas estaban dinant y van des-cuidarse'n!

Los constitucionals ocupan lo poder.

Y ja no 's recordan de las promesas fetas en l' oposició: no 's recordan sinó de menjar y de atropellar las lleys.

—Nosaltres maném, exclaman, y es precis respectar lo *principi de autoritat*; ¡lo *principi de autoritat* sobre tot! ¿Qué seria un poble sense 'l *principi de autoritat*?

* *

Pero com que la ley está per sobre de tots los principis y de todas las conveniencias, tenim por de una cosa.

Y es que en mans de aquests *pobressistas degenerats*, á copia de abusos aixó del *principi de autoritat* no siga 'l tal *principi*, sinó 'l *final*.

A can Bosch y Labrús lo comissionat d' apremis tot remoyent pessas vá aixafar lo tarot del agutzil de ca la ciutat.

Y l' agutzil vá *destartotarse* y n' hi vá dir quatre de frescas.

La cosa, per últim vá arreglar-se, gracias á la planxa de un sombrero que vá tirar-li 'l pèl avall.

Si fos tant fácil tornar lo brillo al govern de la fusió. ¡Ah! ¡Si tot pogués arreglar-se ab un cop de planxa!

A Madrid se reparteixen empleos, y en Sagasta 's vén en grans apuros perque no te prou plats per tots los que volen seure á taula.

Aixó ray, que 'ls envihi aquí á Barcelona ab lo nomenbrament de comissionats executors d' embarchs.

Jo 'ls asseguro que no 'ls faltarà feyna.

A Madrid condemnan l' actitud de Barcelona en la qüestió dels embarchs.

Se compren: si per tot Espanya fessin com aquí 'ls madrilenyos haurian de fer com los cordobesos: per menjar haurian de assaltar las panaderias.

Las contribucions de tot Espanya son las primeras materias dels industrials madrilenyos.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Bagur tenen un alcalde constitucional que no se 'l mereixen. Figúrinse que 'l dia de la festa-major vá suspendre 'ls balls públics, per la senzilla rahó de que la música no havia anat á tocar en las funcions religiosas. Recomaném á n' en Sagasta que condecori al alcalde de Bagur ab la creu de Sant Antoni dels Ases.

Lo rector de Sant Cipriá de Vallalta ha emprés una campanya contra 'l mestre d' estudi. Durant la professó de Corpus los seus escolans y deixebles ván amofinar-se contra 'ls deixebles del mestre. A la iglesia no 'ls hi vol donar lloch. Desde la trona esbalota á la senyora del mestre perque vá á missa sense mantellina. Y en uns funerals fins vá negarse á donarli á besar l' estola. Lo mestre de Sant Cipriá farà molt bé en instruir als noys, considerant que l' instrucció es l' arma més terrible contra tots quants abusan de la religió y fan servir le seu ministeri per satisfacer rancunias personals.

LA BATALLA DEL BASAR.

Feya molt temps que corrian pe 'ls plans y per las montanyas rumors estranyos y confosos, y tothom assegurava que molt prompte s donaria una tremenda batalla, per aixafá 'ls revoltosos que per la ciutat campavan.

Los civils de mica en mica, anavan tots concentrant-se; los ingenyers, xano xano, trassavan plans de campanya; municipals y guindillas posavan á punt las armas y quan tot va estar en regla, de la *noche á la mañana*, una compacta columna fent una gran contramarcha, se presenta á la ciutat eu un' hora inesperada, possessionantse de's punts hont l' enemich s' amagava.

L' espectacle era imponent: allá ficats en las casas, ab la estisora á la mà, y al costat la mitja cana, esperant las tropas fiels, los revoltosos s' estavan acompanyats d' un notari y altra gent de igual calanya.

Los civils parapetats dessota de las arcadas, mentres uns quants de caball formavan la retaguardia distrayent als enemichs qu' darrera 's passejavan, aguardavan lo moment de comensar la batalla, disposats á ferho tot en defensa de la... paga.

Donada ya la senyal pè l' delegat que 'ls guiava, decidits... y un xiquet groch, comensan á destacar-se dos comissionats d' apremis ab las mans á la butxaca. ¡Aquí fué Troya! Al instant los enemichs s' adelantan y, sense fer compliments, emprenen a's que atacavan, exigint sellos y cédulas y otras diversas infamias, y disparantlos protestas seriament legalizadas.

Cerran á demaná auxili: los civils van acostant-se, arriban renys d' una part, venen ordres de l' Alcalde; reforats los sitiadors l' atach va formalisant-se. los de dintre sempre fermes, los de fora fent desgracias, esmicolant algun vidre y avisant ab las culatas, hasta que al fi anonadats, los revoltosos desmavan, y l' exercit plé d' ardor dona l' assalt á la plassa. Tres dias, tres, vá durar la memorable batalla, y al últim, plenas de gloria, las tropas ván retirarse mentres tant que 'l general aquest parte redactava:

—«La batalla s' ha guanyat: l' enemich s' hi ha deixat caure, y gracias als braus civils hém acabat la jornada, apoderantnos de pas de varias pessas de pana, y recullint poch després una tremenda xulada. Havém cumplert com á bons: tot pe 'l partit y la patria.»

Aixís, segons refereixen las cròniques catalanas, va acabar el siti famós de certa famosa plassa. Y aixís passarà a l'Historia lo recort de la batalla que 'ls aguerrits batallons que 'l jefe económic mana van guanyá intrepidament, assaltant, valents com ratas, los formidables reductos del grandios basar del *guila*.

C. GUMA.

DESPRES del Bazar del Aguilá 'ls dels embarchs van anarse 'n a ca 'n Patau, qu' es una botiga de objectes de cuina. Un fusionista deya fregantse las mans de gust: —D' aquí al menos ne treurém plats y cassolas.

«Oh ilusiones engañosas—livianas como el placer!» Lo Sr. Patau que deu ser un home que sab ab qui se las hèu, no va donarlos res que puga servir per menjar sino tot lo contrari. Va donarlos un asiento de necesaria.

La Crònica aquest dia estava enfutismada y las empenya contra 'l Diluvi. «Lo Diluvi, deya, es la causa de tot lo que succeheix; al Diluvi y sols al Diluvi se deuen los crits, los escándols, las corredissas y 'ls cops de sabre». La Crònica s' equivoca: no s' deu al Diluvi, sino a Noé, que llavors del diluvi universal, va ficar una parella de fusionistas dintre del arca. Si 'ls hagués deixat a fora, are no tindriam aquests disgustos.

Las autoritats se diverteixen. L' una diu: —Si las cosas van com van, es porque vostè no 'm dona forsas. L' altra respon: —Si las cosas van com van, es per que 'ls seus empleats son molt torpes. Y una tercera que 's distingeix per las sévas grans patillas, exclama: —¡Y la mèva popularitat!... ¡Jo l' hi hèn perduda la mèva popularitat! Un contribuyent: —Miri D. Francisco; si l' ha perduda, fassila cridar pèl nunci.

En la Plassa Real. —¡Fuera grupos! —Si nosaltres no cridém, ni enrahoném, ni fem res. —¡Fuera grupos!... ¿No saben que hi ha un bando del governador que prohibeix que 's formin grupos? —Donchs miri; allà n' hi ha un. Y senyalava 'l grupo de las tres gracias que hi ha al sortidor. Ja han suspés las Corts. De segur que si 'l pais hagués hagut d' examinarlas, no las hauria suspesas. Las hauria reprobadas. Han fet tant poch de hò.

Vaja rab tot aixó dels embarchs saben al cap-devall qui es que ha pagat la festa? En Rius y Taulet. Si senyors, si, l' alcalde constitucional de Barcelona. Convidat a París, a la inauguració del Hotel de ville, ahont desitjavan véureli las patillas, no ha pogut anarhi, porque també al banquet hauria fet un mal paper. Los fusionistas son aixís: a medida qu' embargan, van perdent la gana.

Ademès hi ha un altre motiu que 'l priva de avar a París, y es lo nom ab que hauria de donarse a co-neixe. Arca'de popular ja no pot dirse 'n, porque ja no pot ser més impopular. Arca'de constitucional, tampoch, porque ja no es constitucional. Es sagastí.

Y s' ha de quedar a Barcelona, rosegant l' ós y contemplant l' escaparata del Diluvi. —Pobre D. Francisco, deya un íntim amich seu: hi ha una cosa que 'l tè cremat, y es que quan troba un conegut, lo saluda; pero ribent. A l' hora de retirarse 'l comissionat, rodejat de guardia civís, exclama una dona: —Miréulo, miréulo, sembla que 'l passin Boria avall.

Lo célebre Sr. Martinez no farà gaire carrera. Va comensar de comissionat executor, embargant al Diluvi y 'l Bazar del Aguilá, y ha descendit a escribent en l' embarch de ca 'n Patau. Aquest sí que ha agafat la carrera al revés. Era executor, y are l' han nombrat estira-cordetas.

En l' embarch de ca 'n Patau, l' executor Puiguri-guer, no volia objectes, sino diners, y exclamava: —Vull la caixa. Si jo hagués sigut del amo del establiment hauria dit a un fadri: —Noy, ja que aquest senyor vol la caixa, arriba't a la Funeraria, y pórtali un bagul.

Los bandolers que aprofitant la reconcentració de guardia-civís varen fer de las sévas en la carretera de Martorell, diu que van dirigir a no sé quina autoritat lo següent parte: «Hém sapigut qu' es molt dur lo bou a l' ast, y que per embargar un bazar, vostés necessitan quatre dias, y encare no 'n treuhen res. Sápigan, donchs, que nosaltres en ménos de tres horas hem embargat tots los carros que passavan per Coll Blanch. Si volen aprofitar los nostres serveys, disposin.»

Per homes de talent en Pere Anton Torres; y dich que tè un gran talentarro porque, segons sembla, serveix per tot. Ha vingut l' hora de que l' hi paguessen lo servey que va prestar a l' industria ab lo seu vot particular. Y en Sagasta ha dit: ¿Qué l' hi darém a n' al noy de la mare? ¿Qué l' hi darém que l' hi sápig a hò?

De primer l' hi oferian la Direcció d' ordre públich, després la Direcció de Beneficencia, després la Direcció de Correus... y fins son capassos de oferirli la Direcció dels globos. ¡Ditxos diputat per Gandesa, que serveix per tot!... Per exercir totas las carreras se necessitan estudis y un títol: per exercir qualsevol ofici son necessaris uns quatre anys de aprenentatje. Pero, per desempenyar una direcció general, ab ménos requisits s' arregla. —¿No tens boca y bona dentadura? —Sí, senyor. —Donchs mastega noy, mastega.

A l' Espanya de 'n Sagasta no l' han volguda admetre en la conferencia de Constantinopla. De manera que l' Espanya no forma part del concert europeo. —Si senyor, deya un fusionista, las altres potencias tocan. —¿Y nosaltres? —Aguantém la solfa.

Quatre mil advocats sollicitan plassa ab motiu del plantejament del judici oral y públich. Y are que la fusió agonitza. Al govern de 'n Sagasta pot aplicárseli aquell refran: —A perro flaco, todo son pulgas.

Los ministros se 'n van a pendre banys. Aixó sí que podrián bèn estolvians' ho. ¡Aixís com aixís están ab l' aygua al coll!

En Pere ha fet una fortuna, vesteix com un senyó... y no sab de lletra. Pero no trobaréu un home més presumit y més bufado fins es suscriptor del Diari de 'n Brusi, y per donarse importancia fá veure que 'l llegeix. Pero algunas vegadas l' agafa cap-per-vall. Aixó, es lo que va passarli ahir precisament. Y encare més: lo tenia obert per la plana dels anuncis de embarcacions, y naturalment, aquells grabats que representan barcos, se l' hi presentaban invertits. Al véure un barco cap-per-vall, exclamá: —Recristo ¡quín naufragi!

Una ninyera s' entreté ab un sargento de cassadors, y al anarse'n a casa diu a n' al xicotet: —Mira Quimet, si la mamá 't pregunta si m' hi aturat a parlar ab algú, dígalí que m' hi aturat a parlar ab la mèva tia. Al arribar a casa: —Miri mamá, la Pepeta, s' ha aturat a parlar ab la séva tia, que anava vestida de soldat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA 1.ª—*Mo ca-dor*.
2. ID. 2.ª—*Pau-la*.
3. ANAGRAMA.—*Capó, Paco, Copo; Poca*.
4. ROMBO.
P A M
C A B A LL
M A R
LL
5. GEROGLIFICH.—*Uns astres se veuhen y altres no*. Han endevinat totas las soluciones Un mestre, Amich de la Adela y Xarrapeta: 4 Tomás Patatam; 3 Ramon Romanisquis, y Salamero: 2 Un embargador, T. B. y Xicot de l' Orni; y 1 no més P. Tinters.

XARADAS.
I.
Signe aritmétich primera, mineral dos invertit; y a ca 'l tres-quarta ahí nit vareig menjar molt tercera: lo seu prima-dos hi era (prima-dos en castellá) y un quart l' hi vareig tirá repetit que allí hi havia, porque a n' al Total volia en certa cosa imitá. P. X.
II.
Per anarne bèn total dos Receta passa hu-tres; véis dos tonta que val més anar bèn ó passá aquest mal. CARMETA Y ENRICH.

CONVERSA.
¿Cóm aném Senyor Simon? —Cada dia estich pitjor; ni tinch ni gana, ni humor per fer cap cosa del mon. Vegi si estich aburrit qu' espero al Sr. Solsona per marxar de Barcelona, —¿Y ahont van? —Tots dos ho hem dit. LL. MILLA.

ROMBO.
Omplir los pichs ab lletas que horisontal y verticalment digan: Primera ratlla: una consonant.—Segona: un siti ahont tots estém.—Tercera: un animal.—Quarta: tot-homme tè.—Quinta: una altre consonant. XICH DE LAS B.

GEROGLIFICH.
LIT
ILI
I
TILA
DI
DOS SIGALISTAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertar los ciutadans Pelut Pelat, Ninot de Drap, Pere Sola, Salmonito y Ramon Romanisquis. Los demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans P. Tinters, Bertoldino, Julje de pau, Mister Yes, Alivedlos, Fabricant de Freixanet, J. Ferrando, X. Y. Z. y Salitrop. Ciutada Pep Xarranca: Lo sonet es molt descuidat, la poesia llarga un xich massa personal, y la curta podra insertarse.—A. F. O.: Gracias porque 's torna a recordar de nosaltres: ho insertarém tot.—Un embargador: Publicarém lologrifo y rombo.—Mestre Titas: Trobém algun inconvenient en publicar lo problema, qu' en tipos de imprenta no donan 'l resultat.—Joan Vilaseta: Las poesias de vosté estan bèn versificadas; pero voldriam que 'l fondo fós més rispejant.—Ramon Romanisquis: Publicarém un geroqlifich y un trenca-caps.—Panxa contenta: Id. lo quadrat.—Pepet del carril: La primera poesia está plena de llechs comuns: la del carrilaire no sembla qu' es infundada, may hem vist que als del carril se 'ls tinga l' odi que vosté suposa.—Joseph y Angel: Publicarém la conversa.—Ciutadans P. A. Bagur y S. R. Sant Cipria: Quedan compaseuts.—J. Roca.—Barcelona. Té rabó que l' hi sobra per estar cremat: ne parlarém la senmana entrant.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.
SALICRÚS Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

LA TANCADA DE LAS CORTS.

—Que digan lo que vulgan: ab aquesta porta tancada, un hom ja està mes tranquil.

Fà tretze anys que publicuém LA CAMPANA DE GRACIA: hém passat per totes las situacions fredas y calentas que hi ha hagut durant tot aquest temps y may nos havia succehit que la censura prévia 'ns suprimís una lámina.

Aquesta gloria estava reservada als fusionistas, liberals de pega, que quan son á l' oposició cridan contra totes las arbitrietats, y quan se troban al poder, arriban á fer semblar liberals als mateixos Cánovas y Romero Robledo.

Tres grabats voliam donar en lo present número y al govern civil nos los han tornat ab la següent nota: «No se autoriza la publicacion de esta lámina.» Y sense cap més rahó, que 'l capritxo de un empleat, nos trobém en aquests temps de llibertat de imprenta, en l' impossibilitat de donar á llum uns grabats que no atacan cap institució, ni cap prescripció de la lley.

Perque se 'n formin una idea, aném á descriure 'ls dibuixos humorístichs que doném de costum. Se refereixen als embarchs, y 'l primer representa la Plassa Real plena de guardia-civils á péu y á caball: dintre del surtidor hi ha un barco de guerra, y 'l lema diu: «Ab tots los civils d' Espanya y l' esquadra del Mediterráneo surta en lo surtidor de la Plassa Real, á veure si hi haurá un sol botiguer que no pagui.»

L' altre representa un piquet de civils badallant (Presos del natural, lo primer dia, que van estar en dejú fins á las sis de la tarde). Lo lema diu:

El ser civil—es un placer,—pasarse el dia—¡ay! sin comer.

Lo tercer representa un balcó del *Casino constitucional*, que com tothom sab, dona á la mateixa plassa. Tres correligionaris molt coneguts á Barcelona, tots tres grasos y mascissos, los tres homes de pés del partit, miran plens de satisfacció com se traban los embarchs y 'ls civils badallan. Lo lema diu:

Desde 'l balcó del cassino—deya un constitucional.—*Civilisarém* al poble,—menjarém los millors talls.

Aquí tenen la descripció, ja que no podém donarlos l' imatge.

No més ab una cosa trobém que 'ls fusionistas tenen rahó. No hi cap necessitat de posarlos en caricatura: bè prou que s' hi posan ells mateixos.